

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggelig blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Nr. 10

Desember 1974

10. årgang

Dersom du kjende Guds gåva

(Johs. 4, 4 - fg.)

Nå lid det til jul att. Jula er gåvene si tid, framom alle andre tider i året. For mange er julegåvene blitt det eine og store innhald av jula, og for barna blir tida lang til den store stunda då pakkane skal opnast og innhaldet bli kjent. Men det er ei fattig og kortvarig gleda, for så snart innhaldet er kjent taper dei si interessa i tida og verda si overflod.

Men julegåvene er ikkje jula si gleda og jula sitt rette innhald. Det er *Guds store gåve til menneskeslekta*, som er jula sitt *opphav*, og jula sitt *innhald*! Eg er redd at julegåvene høyrer med til djevelens list, for å fylla hjarto med forgjengelege ting, så der ikkje blir rom for Guds gåva, og for å gi jula eit anna innhald enn det Gud har gitt. Mange seier at dei må halda på det for borna sin del. Tru om me ikkje har gjort dei ei dårleg teneste ved å føra dette inn i jula? Etter Guds ord og i Guds lys, må det vera å gi dei steinar for brød.

Nå har du vel alt tenkt: Nå kjem han med dette att, og så sluttar du å lesa vidare. Men hald ut ei lita stund til, for eg ville så gjerne få sagt litt meir, og nå deg med ei helsing frå Gud til jul.

Jesus sa til den samaritanske kvinna: *Dersom du kjende Guds gåva, og visste kven han er*, så ba du han om det levande vatnet. Det er slekta si store nød, at dei kjenner ikkje Guds gåva, og veit ikkje kven han er, han som

Gud sende oss den første juleatta. Mange har nok kunnskap om Guds gåva og kven Jesus er, men hjarto kjenner han ikkje og slepp han ikkje inn. I jula, som i året elles, må han stå utanfor, han slepp ikkje inn i hjarta, ikkje inn i livet, ikkje inn i heimen, og der blir liten plass for han i jula. Der var ikkje rom i herbyrge, der var oppteke av andre ting. Og korleis kan dei då læra å kjenna han som bankar på døra, han som er Guds store gåva — *Guds julegåva*.

Kva inneheld Guds julegåva?

For så elska Gud verda at han gav Son sin, den einaste han hadde (Johs. 3, 16). Verda sine gaver har eit tiltrekkjande ytre, med vakre fargar og silkesløyfer om innhaldet er ganske ringt og forgjengeleg, men slik er det ikkje med Guds gåva. Jesus kom i ein ring skapnad, fatig og ringe å sjå til, så mange tok anstøt av hans ringe skapnad og vanvyrde Guds gåva (Esa. 53). Han har vore og er jødar til anstøt, og heidningar ein dårskap.

Men om det ytre ser ringt og fattigt ut, så er innhaldet desto større, rikare og varigare. I Johs. 3, 16 og fylgjande står der også om innhaldet: Så kvar den som trur på han ikkje skal verta fortapt. Tek du imot Guds gåva, slepp Jesus inn i hjarta ditt og inn i livet ditt, er du løyst og friggjort frå den evige fortapinga. Så står det vidare: Men ha æve-

leg liv. Tenk for eit innhald og for ei gáva, evigt liv i trua her og til sist heime hjå Gud i nye himlar og på ei ny jord. Vidare fortel vers 17 at Gud sende oss son sin til verda, så verda skulle bli frelst ved han. Tenk om menneske forsto og kjende innhaldet av denne gáva, då ville dei nok be Jesus inn i hjarta og sleppa han inn i livet sitt og inn i heimen sin. Men denne verda sin Gud har forblinda det vantru sinn, så lyset frå evangeliet om Jesu herlegdom ikkje får skina for dei.

I Efeserbrevet sitt første kapittel får me høyra meir om Guds gáva i Kristus Jesus. For det første har Gud gitt oss all åndeleg velsigning i han. Det vil seia at det folk som trur på Jesus og tar imot han, dei er eit folk som lever under Guds velsigning, er elska av Gud, og er gjenstand for Guds omsorg. Han er heilag og ulastande i Guds augo, eig barnekår hjå Gud, og får leva i Guds frie og herlege nåde (Efes. 1, 3-6).

Vidare inneheld Guds gáva forlating for syndene etter rikdomen av hans nåde, som han gav oss rikeleg, og utløyning frå synda, skulda, forbanninga og domen, og den evige fortapinga, ved hans blod (vers 7-8).

Den inneheld også rett til å vera med i Guds familie og hushaldning, og gir deg arvedel med Kristus, Guds arving og Kristi medarving (Rom. 8, 17).

Den som tar imot Guds gáva — Jesus — han får den Heilage Ande, Guds pant og innsegnl på arven, sanninga sin Ande som skal

leia oss fram til heile sanninga, en «trøster og husvaler god.»

Alt dette, og mykje meir som me ikkje kan ta med her i dette korte stykke, har Gud gitt i si julegáva — Jesus. Vil du oppleve ei sann og god julehelg, då må du sleppa Jesus inn i hjarta ditt, og gi han rom i livet ditt og i heimen din.

Kva vil det seia å sleppa Jesus inn?

Det vil for det første seia å ta imot ordet hans, sleppa det inn i hjarta og samvit, gi Guds ord rett, tru det og setja lit til det. Det er ei Guds kraft til frelse for kvar den som trur det. Brukar du julehelga til å lesa Bibelen, som er Guds ord til oss, og gjer etter det, så er me lova at me skal få erfara at læra er av Gud, og du vil få kjennskap til Guds gáva. For Jesus seier at Skriftene vitnar om meg. Då vil du høyra han som står utanfor døra og bankar, og lukkar du opp døra, har han sagt at han vil gå inn og halda jul, du med han og han med deg. Å lukka opp vil seia å be han inn. *Kom inn Herre Jesus!*

Der Jesus stig inn i hjarta, inn i eit menneske sit tliv, inn i ein heim, der tek han heile Guds gáva med seg: Gull som er gløtt i ild så du blir rik i Gud, kvite klede som kan skjula di synd, skam og din nakenskap, og augnesalve så du kan sjå og kjenna Guds gáva.

Med dette ynskjer me alle lesarane av Lov og Evangelium ei av Guds velsigna julehelg, og takkar for året som er til ende.

Redaktøren.

Han opplot deres forstand så de kunne forstå skriftene

Av Øyvind Andersen

«Og han sa til dem: Dette er mine ord som jeg talte til eder mens jeg ennå var hos eder, at alt det måtte oppfylles som er skrevet i

Mose lov og profetane og salmene om meg. Da opplot han deres forstand, så de kunne forstå skriftene. Og han sa til dem: Så står

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt gratis til alle som sen-
der eksp. navn og adr. Bladet blir
halde oppe med frivillige gaver
Red. Amund Lid, tlf. 75, Norheimsund
og post 5600 Norheimsund
Eksp.: M. Skumsnes, Horneland,
5400 Stord. Postgiro: 42887, Stord
Alt som har med bladet sin eksp. blir
sendt dit, som tinging, oppseiing, ad-
resseforandring og gaver til bladet.

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon:

Formann: Olav A. Dahl,
boks 95, 5401 Stord. Tlf. (054)10 482
Kass.: Sverre Bøhn. Postgiro 68213
Bankgiro: Vikøy Sparebank
3530.07.09492
5601 Norheimsund

skrevet, at Messias skal lide og oppstå fra de døde på den tredje dag, og at i hans navn skal omvendelse og syndenes forlatelse forkynnes for alle folkeslag, fra Jerusalem av. I er mine vidner om dette.» (Luk. 24, 44—48.)

Jesus har et samvær med sine apostler like før sin himmelfart fra Oljeberget, det er det vi hører om i ordet vi leste fra siste kap. i Lukas evangeliet. Jesus sier til dem: I er vidner om dette, og det er et ord du og jeg skal legge nøye merke til. Vidner, det er slike som har sett noe og har hørt noe og vet hva de taler om. Hva er det som gjør disse menneskene til vidner? Vi kan svare, de har jo sett Jesus, de har hørt Jesus, og det er sant at de er både øyevitner og høre-vidner. Det sier de også selv, men det er ikke nok. Det var mange som så Jesus og som også hørte Jesus, og som alikevel ikke kunne være vidner om ham. Men Jesus forteller noe her. Han sier til dem: Dette er mine ord som jeg talte til eder mens jeg ennå var hos eder, altså i tiden før sin lidelse og død, at alt det må oppfylles som er skrevet i Mose

lov og profetene og salmene om meg. Da opplot han deres forstand så de kunne forstå skriftene. Det er det som gjør dem til vidner.

Jesus opplater deres forstand, så de ser og begynner å skjønne hva det er Guds ord sier om Jesus, om Messias, og så ser de at alt det som er skjedd det er forutsagt i Guds ord. Det som er skjedd er nettopp det som er skrevet om Jesus, og de fikk se noe som vi nutids-kristne i høy grad trenger til å få se: Hele det Gamle Testamente inneholder ordet om Jesus. Og for å si det mer nøyaktig: Jesus er innholdet i hele det Gamle Testamente, i Mose lov, i profetene, i salmene, det vil si alle poetiske skrifter. Det er tre arter av skrifter i Det Gamle Testamente. Det er det vi kaller historiske skrifter, de fortellende skrifter, det er det vi kaller de profetiske skrifter, de forkynnende skrifter som kommer sist i Det gamle testamente, og midt imellem dem kommer de poetiske skrifter, som kaltes for salmene eller skriftene. I alle arter av skriftene sier Jesus: Han er selve innholdet, den som alt dreier seg om.

Dette fikk apostlene se, fordi Jesus opplot deres forstand så de kunne forstå skriftene. Og da fikk de et lys over hva Jesus hadde gjort, som de ikke kunne få på noen annen måte. Da begynte de å skjønne at han skulle lide og dø, og da begynte de å forstå hva som er skjedd i hans oppstandelse, og som nå videre skulle komme til å skje i hans himmelfart.

Det som du og jeg trenger i dag, er at Guds Hellige Ånd får openbare for deg og meg hva Guds ord sier om Jesus. Når det skjer møter vi Jesus personlig. Det gjelder at vi får se at det som er skjedd, det er nettopp det som Guds ord sier. Det høres kanskje hverdagsliv ut når jeg sier det på den måten, det høres kanskje så selvfølgelig ut, men det er det ikke. Ingen kan se hva Guds ord sier, hvis det ikke blir oss openbart gjennom Guds ord. Det er bare Guds Ånd som kan gi oss hjertets opplyste øyne, som apostelen taler

om, og det er bare Jesus som kan opplate vår forstand slik at vi ser og forstår hva som står skrevet.

På hvilken måte skal det skje? Det skjer ved at du begynner å gi akt på Guds ord, ved at du ber Jesus at han vil opplate skriften for deg, at du så leser og legger merke til hva som står skrevet. Da skal du oppdage at det dreier seg nettopp om det Jesus sier her, at det står skrevet at Messias han må lide, han må ta konsekvensen av alle våre synder. Guds sønn måtte gå gjennom alt hva vi hadde pådratt oss ved våre synder, han måtte smake døden, selve fortapelsens gru, for å frelse deg og meg, forkynner Guds ord. Der er ikke frelse i noen annen, og der hadde ikke vært noe thåp for oss hvis ikke Guds Sønn hadde tatt på seg dette for oss. Men fordi han har lidet, og fordi han er stått opp igjen fra de døde, derfor har du evig liv ved ham. Dette ser vi i Guds ord.

Så sier Jesus videre, det ser vi også i Guds ord, at i hans navn skal omvendelse og syndernes forlatelse forkynnes for alle folkeslag, fra Jerusalem av. Egentlig står her i grunnteksten: I hans navn skal omvendelse til syndernes forlatelse forkynnes for alle folkeslag. Retten til syndernes forlatelse ligger i Jesu navn. Han har gitt oss sitt eget navn, med de rettigheter hans navn har i himmelen hos Gud. Vårt navn gjelder ikke hos Gud. Mitt navn det betyr bare fordømmelse for meg, om jeg skulle komme i mitt eget navn, og det samme er det for ditt vedkommende. Vi kan ikke stå for Gud ved våre egne navn. Men Gud regner ikke med oss, vi har fått et annet navn, Guds egen Søns navn, og dette navn gjelder i himmelen. Dette navn er en guddommelig fullmakt som er skjenket og gitt oss av Gud selv, så at alle de rettigheter og herligheter som knytter seg til Guds Søns navn er blitt våre. Vi eier det som dette navn tilsier oss, derfor om vi gjør bruk av dette navn betyr det omvendelse. Å omvende seg er det samme som å begynne å tro på Jesus.

Omvendelse består ikke i å begynne å streve med seg selv, omvendelse betyr ikke at du begynner å forandre på ditt eget hjerte. Her er det noen som innvender, men jeg har jo hørt at omvendelse betyr sinsforandring, og da må jeg vel forandre mitt sinn? Det er ikke helt korrekt å si at omvendelse betyr sinsforandring, det betyr egentlig sinns-skifting, det betyr å fatte et annet sinn, det betyr at i stedet for å vende deg bort fra Jesus vender du deg til Jesus, istedenfor å skjule din synd begynner du å bekjenne din synd, istedenfor å flykte unna Gud begynner du med det som Salme 32 uttrykker slik: Jeg sa, jeg vil bekjenne mine misgjerninger for Herren. Du vender deg *til Jesus*, det er omvendelse.

Når du omvender deg til Jesus, da omvender du deg til syndernes forlatelse, og der syndernes forlatelse er, der er evig liv og salighet. Alt dett evidner skriften om. Dette var det apostlene fikk se, og i deres vidnesbyrd, det som jeg bærer frem for deg nå, overdrar Jesus alt det han er og har gjort til oss, slik at den som tar imot apostlenes vidnesbyrd han tar imot Jesus selv. Det skal du vite, og det skal du innrette deg på. Amen.

Fra den Lutherske timen, avskrive etter lydband med løyve av Andersen og Norea Radio.

For meg er livet Kristus

(Fil. 1, 21)

Det er Paulus som kjem med dette sterke vitnemålet. Sæl er den som av hjarta kan vitna det same som han — kan du det? Det er tre sider ved dette vitnemålet som eg vil prøva å peika på eller få fram.

1. Kristus var sjølv livsgrunnen for Paulus.

Det var ikkje slik frå først av, sjølv om

Paulus heile si tid var ein gudfryktig mann, og hadde himmelen som mål. Ja, meir enn alle andre sette han alt inn på å eiga samfunn med Gud og tena Gud, og han trudde seg nok viss om å eiga det. Men grunnlaget under - og sentrum for denne trua, det var nok den rettferda han sjølv kunne prestera og visa fram. Det fortel han om i tredje kap. i same brevet.

Men då han møtte Jesus utanfor Damaskus, blei det ein snunad på det. Han fekk då sjå at alt det som han hadde rekna med som livs- og frelsegrunnlag, det gagna han ingen ting. Det var berre tap og skarn i Guds augo, slike ting som blei han til større dom og hindra han frå å eiga Kristus og livet i han. Då han blei overbevist om det let han alt sitt fara, og fekk i staden Kristus og heile hans nådes rikdom (Kap. 3, 7-10). Frå nå av var Kristus heile hans truesgrunnvoll, hans einaste trøyst og liv. Frå nå av ville han ikkje vita av noko anna til frelse enn Jesus Kristus og han krossfest (1. Kor. 2, 2).

Kjære ven, har du slik fått flytta frå alle dine sjølvлага trøystegrunnar som ein dag vil svikta, og over til Jesus og hans verk? Over til «den grunn som evig står når jord og himmel selv forgår». Einast då kan du med sanning vitna slik som Paulus: *Far meg er livet Kristus*. Og kan du ikkje det, så er det ennå rom for deg hjå Jesus — rom for alle syndarar.

2. Kristus var livsinnhaldet for Paulus.

Med livsinnhaldet tenkjer eg på alt det han levde for, det som fyllte livet hans dag for dag. Før omvendinga var det hans eige store EG som var sentrum i livet hans, og ved det rådde synda og Satan. Målet var å verta rettferdig og gudfryktig i seg sjølv, slik at både Gud og menneske måtte anerkjenna han og gi han æra. Ja, han gjekk så langt at han prøvde å rydda ut dei som trudde på Jesus, i tru på at han tente Gud med det. Men i Guds

lys viste alt dette seg å vera uforfalska avgudsdyrking, som berre tente kjøtet, og frukta av det sjølvbedrag og blindheit og dom.

Men frå den stund han møtte Jesus og kom til trua på han vart alt nytt. Han fekk ein ny Herre, eit nytt livsmål, og ei ny tenesta. Nå heitte det ikkje lenger: Eg vil, men det heitte: Herre, kva vil du eg skal gjera? (Apgj. 16, 30) Og etter kvart som Herren fekk ausa sin kjærleik inn i hjarta hans, og vinna sin skikkelse i han, kom vitnemålet sterkare og sterkare fram: *«For meg er livet Kristus!* «Eg lever ikkje lenger sjølv, men Kristus lever i meg, og det livet eg no lever i kjøtet, det lever eg i trua på Guds Son, som elska meg og gav seg sjølv for meg» (Gal 2, 20). Han talar om det gong etter gong at han er Kristi tenar og trel. Skrifta viser at hans einaste mål er at Jesu namn må verta opphøya og herleggjort, at Kristus måtte få koma inn i fleire og fleire syndarhjarta, og at Kristus meir og meir måtte få rom i hjarta og liv hjå dei frelste på ein kvar stad.

Han fekk nok og kjenna striden som fylgde med, når hans eige kjøt dagleg skulle dødast, og Kristi evangelium førast fram, men så kunne han også vitna mot slutten av sit liv: Eg vert alt ofra — eg har stridt den gode striden, fullenda løpet og bevart trua (2. Tim. 4, 6—7).

Også eg og du, som ein dag fekk tru oss frelst i Jesu fullførde verk, fekk bytt tenesta i kjøtet og synda med tenesta i og for evangeliet, på same vis som Paulus. *I Jesus* fekk me alt som trengst til liv og guds frykt, alt me treng til eit rikt liv i helging og teneste for den Herre Jesus.

Men har han også vunne skikkelse i oss, og fått teke oss i bruk som sine reidskap og tenarar? Kan me seia at det er hans æra, hans rike, og sjelene sin redning me søker dag for dag? Her må me vel seia at det er smått stell i samanlikning med Paulus. Kjøtet vårt er nok krossfest og dødsdømt, og Jesus har flytta inn i hjarta vårt, og har overteke makta

i hjarta og liv, og derfor kan han bevara oss i trua på Jesus og bruka oss i si tenesta, der me er og slik me er. Men ofte hørde me på kjøtet si freisting til å gå etter eigen hug og vilje for å fylgja den, og utleverar vårt eige liv til døden, får me erfara den rikdom og vel-signing som ligg i dette: *For meg er livet Kristus.*

Kvar dag møter han oss med ny nåde og nye tilbod. Men dagane flyg så fort, og snart er den siste anledning slutt. Anledningane til å herleggjere Jesus for syndarar her på jorda, ved vitnemål, bøn og vårt liv her på jorda. Å, du som kunne seia med Paulus når slutten her nede kjem: «Eg har fullenda løpet og bevart trua.»

3. Til sist: Kristus var ævemålet for Paulus.

For meg er livet Kristus og døden ei vinning, vitnar han. Og slik er det for kvar og ein som har lært Jesus å kjenna her i nådetida. Då er ikkje døden lenger død og dom og gru, men ein Guds tenar til å flytta oss over grensa til det evige liv sitt herlege land. Der skal me møta vår frelsar og Gud, ti tusen gonger rikare og herlegare enn me opplevde han her i trua. Der skal me få sjå han slik han er, og bli han like (1. Johs. 3, 2), like reine og like heilage som han, med herleggjorde lekamar og ei løyst tunga som lovar og prisar Gud i hans tempel. Då skal me syngja den nye songen om Lammet som kjøpte oss til Gud med sitt blod, og vera evig sæle i Himmelen store bryllaupsfest, der Lammet sjølv er både vert og gjest. Alle som har lært Jesus å kjenna lengtar etter dette, å sjå han slik han er. Har du det slik? Om ikkje det, så er han ennå å finna i sit tord!

«Salig er den som når alt farer hen, har Jesus og Himmelen igjen!»

Gudmund Hjorthaug.

Hyrden og fårene

Av Ole Rølsnes

Det er underlig å se at Jesus kan sammenligne oss med et dyr. Men om vi stopper opp en stund og tenker over det, da vil vi se at det er vanskelig å finne et dyr som har så mye tilfelles med menneskene som et får har.

Fåret liker ikke å være innhegnet og vil helst gå selvstyrt, de har godt vet til å ernære seg, bryr seg ikke om at de gjør skade for andre, de følger sin leder selv om det bærer like i undergang og død. Alle disse egenskaper, og mange fler, finner vi hos menneskene som hos fårene.

Men vi ser også av Bibelen at slike mennesker, like ufullkomne, villfarne og hjelpeløse som et får, dem brydde Jesus seg om og tok seg av i deres nød. Han sier at de var ille medfarne som et får der ikke har hyrde. Jesus ble enig med sin Far, som hadde skapt dem alle, at han ville kjøpe dem fri fra den tilstanden de var i og løse dem ut fra synden. Derfor kom Jesus til jorden, gikk veien om Golgata, der han ropte ut at det er fullbragt. Jesus hadde betalt all slektens synd og skyld.

Vi kan tenke oss et lite bilde. En bonde kommed til meg og tilbyr meg hele sin fåreflokk, mot en bestemt sum, som jeg godtar og betaler. Fra det øyeblikk var fårene mine, men jeg hadde ingen av dem i min innhegning for betingelsen var at jeg måtte selv hente dem der de gikk på beite. Om jeg da ikke satte i verk innsamling, var det ingen som kom til meg av seg selv hvor mye jeg ropte og kalte på dem, for de kjente ikke meg og min røst. Jeg måtte sette inn folk for å få dem hjem, og det ville nok bli et vanskelig arbeid.

Dette bilde synes jeg taler for seg selv. Jesus kjøpte og betalte for oss alle, så alle er hans eiendom, men vi måtte hentes der vi var. Derfor gav han befaling om å gå ut i all verden for å gjøre alle folkeslag til hans

disipler. Her skule det ingen personsanseelse være, halte og blinde og vanføre, horlkarle og ekteskapsbrytere, rike og fattige, høye og lave, skule samles i hans fold. Alle hadde han kjøpt rett til å komme, så de skulle få komme uten pengar og uten betaing, de skulle få komme slik de var.

Dette arbeidet er også et meget vanskelig arbeide, da de er sky og redde og kjenner seg best hjemme på de beitemarker de er vant til å gå. Skal arbeidet lykkes, da må vi meget nøye granske Ordet for å se hva måte det best kan gjøres på. Her kunne mye nevnes, men jeg vil her nevne den beste og mest effektive måte det kan gjøres på. *Det er å forkynde lov og evangelium i ånds og krafts bevis.* (1. Kor. 2, 1-4). Jeg fikk den nåde å høre noen av de gamle vekkelsespredikanter. De var ikke flinkere å tale enn predikantene i dag, men der var en uimotståelig åndskraft som drog synderen til Gud. Denne åndskraft mangler forkynnelsen i dag, i alle fall er den sjelden å høre. Men i stedet er det oppfunnet mange ting som taes i bruk for å vinne mennesker, men det er så oppblandet av mennesketanker og uten åndskraft, at om noen kommer med så blir det som oftest bare trælkvinnenes barn. Ofte hører vi at så og så mange kom med, men spørsmålet er om de kom inn gjennom porten eller om de hoppet over muren. Skriften taler nemlig om noen som hoppet over muren inn i fårefolden (Johs. 10, 1-fg.), og dermed var de kommet inn i den troende forsamlingen. De kan også vitne om sin omvendelse, for der er stor forskjell på å finne seg tilrette i den troende forsamling og på å leve i verden. I den troende forsamlingen blir de opplært til å leve på samme måte som en kristen, til å trives i den troendes forsamling og i Guds rikes arbeide, og til å ha himmelen som mål. Slik hadde de dårlige jomfruene det, som du leser om i Matt. 25. De manglet den indre kraft, oljen, de hadde ikke den Hellige Ånd, som de får som går gjennom porten. Så pusser de på

sine lamper og holder dem i orden, så de er like fine som de kloke jomfruer sine lamper. Lampene er jo et bilde på det ytre livet, og det kan være ganske likt hos dem begge. Forskjellen ligger i det indre liv. Tenk om dette kunne vekke noen til ettertanke.

Men Guds arbeide er ikke slutt om han har fått oss inn i sitt rike. Han vil få oss inn på de gode gressganger, og det er ofte like vanskelig som å få oss gjennom porten. De fleste blir gående like ved gjerdet, for de har et kjød som attrår de verdslige ting, og en djævel som arbeider på å få dem tilbake til verden. Derfor må Ånden arbeide intenst for å få oss så langt fra gjerdet og inn på de gode gressganger, at denne attrå til verden taper sin makt over oss. For den som er kommet inn på de gode gressganger og til hvilens vann, han vil trives så godt at attråen til verden kommer bort. Jo mere vi får av de guddommelige ting, jo mere svekkes kjødets lyst og syndens makt. Guds ord forteller jo at vi skal ha liv og overflod av liv, og det er ikke mulig uten at vi følger Åndens kall inn på de gode gressganger. Her svikter det for så mange, derfor blir de gående langs med gjerdet til det blir tråkket svart. Og skulle ikke Ånden syte for å bære litt næring til dem, ville de vansmekte selv om de er kommet innenfor.

Gud har ordnet det slik at der finnes rikelig med god mat, bare han får oss dit hvor maten er å finne, de grønne enge og hvilens vanne. Vi har et godt bilde i de får som søker høyest opp i fjellet for å finne god føde. De finner den beste føde, og er i god stand når de kommer ned fra fjellet. Måtte vi lære den kunst å leve så høyt oppe som mulig, søke det som er der oppe der Kristus sitter ved Guds høyre hånd og ikke det som er her på jorden, da ville kristenlivet bli både sunt og fruktbart.

Vaktmesteren griper inn

Det er ungdomslederkurs i forsamlingen. Kurset er åpent for alle, og alle håper å få mest mulig ut av det. Ikke minst stiller man store forhåpninger til en ungdomsinstruktør, som nettopp har kommet fra et naboland.

Han skal holde flere forelesninger om dagen og fungerer som energisprøyte ved diskusjonene. Kurset er bredt opplagt, men det er også instruktøren. Allerede ved åpningsmøtet drar han opp retningslinjene for et moderne ungdomsarbeid med «åpne dører mot verden».

Vi må søke nye veier, mener han. Både når det gjelder forkynnelsen, søndagsskolen eller annet ungdomsarbeide. De kristne har gjemt seg bak samfunnsgrensene rullegardin, der de sitter og utøver sin rettroenhet. Nei, opp med vinduene og luft ut ordentlig i både kirker og bedehus, slik at vanlige folk kan puste.

Etter en kaffepause følger kursets første spørretime. Instruktøren har allerede kastet ut endel brannfakler i innledningsforedraget, og nå innbyr han til åpen diskusjon.

Ingen av de unge våger å begynne. Alle ser bort på kursets oldboys. Han har grånet i tjenesten som vaktmester ved forsamlingen og søndagsskolelærer. Nå er han pensjonist i forsamlingen, men søndagsskolen har han ikke kunnet forlate og derfor er han her.

— Jo, det der med nye veier i forkynnelsen, undrer han forsiktig. Hvordan skal det gå til?

Instruktøren er straks ferdig med sin nye giv. Ungdommen går ikke på vanlige møter, fordi de avskyr den der lange kjedelige talen. Men prøv med rundebordskonferanse og intervjuer, så skal dere få se. Noen sitter altså framme ved et bord og diskuterer et brennbart emne, mens publikum kommenterer.

— Men hvordan går det da med troen? undrer vaktmesteren. «Troen kommer av for-

kynnelsen», står det i min Bibel.

— Ja, men glem ikke fortsettelsen, sier instruktøren. Det står om Guds ord i samme vers. Ved en rundebordskonferanse diskuterer man naturligvis Guds ord.

— Det gjorde Djevelen også ved verdens første rundebordskonferanse. *Han diskuterte bort troen og så falt Eva.*

Instruktøren mistet visst fatningen. Han sitter og blar ien tjukk samlingsperm akkurat nå. En ung lærerinne skynder seg til hans redning og kaster inn et nytt spørsmål.

— Jeg tror mange forkynnere støter bort ungdommen med å følge Bibelen sånn helt bokstavelig på alle måter, mener hun. Vi må da vel skille mellom hovedsak og bisak.

— Hva er bisak? undrer noen.

— Jeg mener, der Bibelen taler imot vitenskapen, sier lærerinnen. Hvordan skal f. eks. moderne ungdom kunne akseptere, at solen sto stille en hel dag, når Josva ba. Solen står jo alltid stille. Det burde Gud vite.

— Det vet også vitenskapsmannen som setter opp almanakken, sier vaktmesteren med et glimt i øyekroken. Allikevel taler de om «solens opp- og nedgang».

Gud taler til oss mennesker, så vi oppfatter saken.

— Frelsen er vel det viktigste, innskyter en diplomatisk stemme. Det er en skatt i lerkar, står det i Bibelen, men for det er vel skatten like bra.

— Nettopp! sier instruktøren. Her har vi det faste punkt hvor vi alle er enige. Bibelen er et lerkar med mange brister og feil, men den inneholder skatten, som er Kristus.

— Det står ikke slik i min Bibel, protesterer vaktmesteren. Paulus taler om seg selv som lerkaret, men skatten er Guds ord. Hele Bibelen fra perm til perm er Guds ord.

— En god forklaring betyr mye, særlig for-

barn, sier en lyseblå optimist. Som barn kunne jeg aldri fatte det der med kamelen gjennom nåløyet. Til jeg en vakker dag fikk vite at det fantes en port i Jerusalem som het «Nåløyet».

— Så gikk kamelen igjennom, avbryter vaktmesteren. Med pukkel og alt?

— På kne, naturligvis, legger optimisten til. Fordi porten var så lav.

— Stakkar deg, som må hjelpe Gud! sukker den håpløse vaktmesteren.

— Hvorfor det?

— Fordi det er umulig. Jesus tok bilde av *et vanlig nåløye* nettopp for å vise at det er absolutt umulig for mennesker. Nå forsøker

du å bevise det motsatte. Så er ikke Gud alene om å gjøre det umulige.

Han fikk en konkurrent allerede i Edens hage. Slangen ville justere Guds Ord og den smitten sitter i oss.

Nei, godt folk, slutter vaktmesteren og nikker bort mot instruktøren. Noen nye veier av denne sorten behøver vi ikke. Skriften mander oss tvertimot: «Spør etter de gamle stier, spør hvor veien går til det gode, og vandre på den!» Jer. 6, 16.

Den veien er Jesus og «INSTRUKTØREN» heter Guds Ord.

Josef Stenlund.

Loven gjør synden levende

Av Rosenius

Fortsettelse

Denne så nyttige fortvilelse ville en snarere oppleve, dersom en var mer oppmerksom på at Gud ser til hjertet, tankene og lysten, og at mennesket ikke kan kalles fromt når bare hånden tvinges til det gode av en fremmed kraft, nemlig loven, mens hjertet henger ved synden og han til og med er ergerlig på tvangen, på loven, på Gud. Loven kan jo ikke ta bort det onde, men tvert imot vekke det opp. Tenker en over dette, skal en snart bli fortvilet over loven, over seg selv og oppgi troen på loven og gi seg helt og holdent under Guds dom. Da blir munnen lukket, og mennesket blir skyldig for Gud. Og særlig til dette er det jo loven er gitt. Da krever ikke Gud mer av synderen enn at han, så fordømt og fortapt som han er, bare lar seg skjenke nåden av Kristi fylde og tror og tar imot det som er skjedd i Kristus Jesus. Og alt er straks i orden! Da oppfylles disse ord:

«Loven kom til forat fallet skulle bli stort, men hvor synden ble stor, ble nåden enda

større» (Rom. 6, 20).

«Så er da loven blitt vår tuktemester til Kristus, forat vi skulle bli rettfærdiggjort av tro» (Gal. 3, 24).

«For Kristus er lovens ende, til rettfærdighet for hver den som tror» (Rom. 10, 4).

«For det som var umulig for loven, idet den var maktesløs ved kjødet, det gjorde Gud, idet han sendte sin Sønn i syndig kjøds lignelse og for syndens skyld og fordømte synden i kjødet.» (Rom. 8, 3).

«Kristus kjøpte oss fri fra lovens forbannelse, idet han ble en forbannelse for oss — for det er skrevet: Forbannet er hver den som henger på et tre» (Gal. 3, 13).

Etter Rosenius: Veiledning til Frelse.

Dersom eders rettferdighet ikke overgår fariseernes og de skriftlærdes, kommer I ikke inn i himlenes rike

(Matt. 5, 20-fg.)

Vi sang til å begynne med : Hvem vil med til himmelriket, kommer Jesus kaller nu, kaller fattige og rike. Jeg vil spørre deg nå i denne formiddag : Vil du være med til himmelen? — vil du det? «Hvo vil du deg dertil lade tigge, det gjelder jo din egen sjeletarv, det er så ondt i helvede å ligge, når du kan tage himmelens arv». Det går an å bli frelst i dag! «Å, hvilken salig dag du fikk, om du begynte nu i dette øyeblikk».

I dette ordet forteller Jesus hva vi trenger for å komme inn i himlenes rike. Da sier han at *vi trenger en rettferdighet, og den må være større enn fariseernes og de skriftlærdes rettferdighet*. Dersom eders rettferdighet ikke overgår de skriftlærde og fariseernes rettferdighet, da kommer I ingenlunde inn i himlenes rike.

Jesus erkjenner her at fariseerne hadde en rettferdighet. Vi har så lett for å forestille oss at de hadde bare urettferdighet, men Jesus sier at de hadde en rettferdighet. Men han sier også at om vi skal komme inn i himmelen må vi ha *en større rettferdighet*. Skriften viser at en fariseer var en som ville til himmelen, og han ba til Gud, han ba til faste tider uten å ta hensyn til hvem som så ham. De var altså ikke så feige som du og jeg når vi kommer på en kafe og skal be Gud velsigne maten, og ser oss godt for om noen ser oss. Nei, de ba til fastsatte tider, og de gav almisser til de fattige, ja, de gav tiende av all sin inntekt, og de levde et rettferdig liv. Likevel sier Jesus at dette er forlite, så vi må ha en rettferdighet som overgår fariseernes.

Hva er så rettferdighet?

Det er mange meninger om det. Noen mener at vi blir rettferdige ved å gjøre det og det, men vi skal ikke stanse ved det menneskene mener. Spørsmålet er hva Gud sier er

Av Ole Brandel

rettferdighet. Da sier skriften at det er å være i overensstemmelse med loven, det er å være hellig som Gud er hellig, det er å være god som Gud er god det er å være skjønn som Gud er skjønn. Det er å være rettferdig, og det må du og jeg eie og være for å komme inn i himlenes rike.

Hvorledes skal så det lykkes? Jeg ville så gjerne bli frelst, bli rettferdig for Gud, for det er bare den som det er som får ta himmelen til eie. Da er der en stemme som sier til oss at da må du først ville, du må ta deg sammen, lese og be, gå på møter, og ta det alvorlig med din frelse, du må be Gud om å hjelpe deg osv. Min venn, om du gråt både dag og natt, så er dog syndens flekker og syndens vesen der. «Om Moses med sin hammer ditt hjerte slår og rammer, førenn han sluttet har ditt hjerte er og bliver som det var».

Nei venner, skal vi bli rettferdige for Gud og antatt av Gud, da må vi få noe som Luther kaller for en fremmed rettferdighet. Ikke en egen-rettferdighet, ikke en resturert rettferdighet, men en fremmed rettferdighet. Finnes det en slik rettferdighet? Ja, tenk de finnes en slik rettferdighet, og denne rettferdighet har Jesus skaffet oss. Jesus holdt på i over tretti år for å skaffe deg en rettferdighetsdrakt, som gjør deg rettferdig og skjønn for Gud. Han måtte leve under loven og efter loven ivært sted, for der fantes ikke stoff i oss til å makte det. Derfor måtte Gud sende et annet menneske, sin egen Sønn, født av en kvinne, født under loven. Hvorfor kom han? Jo, for å sy oss en rettferdighetsdrakt, for å skaffe tilveie en fullkommen rettferdighet eller lovoppyfillelse, en fullkommen skjønnhet og renhet for Gud.

Denne fremmede rettferdighet, det er altså *Kristi rettferdighet*. Den som er en sann kris-

ten, han er iklædt Kristi rettferdighet og står for Gud i hans klær. Er det ikke skjønt? Visst er vi ringe her i reisedrakten», men vi har en annen drakt : *Jesu Kristi rettferdighet*.

Du synes du har så lite gode gjerninger, så lite omsorg for de ufrelste, du har så lite nød for verden, så lite omsorg for dine, ja det er dessverre slik. Men da er det godt å få se at Jesus er min omsorg. «Han er min med hva han eier, med sin død og seier». Og når hans gode gjerninger er våre gjerninger, da er vi skjønn for Gud.

Det er dette du og jeg må eie, vi må eie Jesus som vår rettferdighet for Gud, for å nå frelste hjem til himmelen. Og han er dertil gitt oss av Gud.

I går kveld var det en som vidnet at han hadde bedt Gud om visdom, men i stedet endte det hos Jesus som en fortapt synder, der han blev frelst av nåde. Da tenkte jeg, men kjære deg, da fikk du jo visdom fra Gud, for med en gang sto et Guds ord for meg : «Hans verk er det at de er i Jesus Kristus, han som for oss har blitt visdom fra Gud.» Og dette er visdommen, at Jesus er blitt oss til rettferdighet, helliggjørelse og forløsning (1. Kor. 1, 30). Så du er blitt vis, du har fått del i den største visdom som finnes i denne verden

Hvorledes få del i denne rettferdighet?

Men nå er det slik at denne rettferdighet ligger utenom oss, den ligger i en annen person. Derfor blir spørsmålet for oss, hvorledes skal jeg bli delaktig i denne rettferdighet? Da står der et ord i Esaias 53 : «*Der ved at de kjenner Ham*, skal min rettferdige tjener rettferdiggjøre de mange.» Denne fremmede rettferdighet blir din, når du med ditt hjerte kjenner Jesus. Du, min venn, som er her for Guds åsyn : *Kjenner du Jesus?* Her spør jeg ikke om du har hørt noe om Ham eller om du vet noe om Ham, men *kjenner* du Ham? «Det er det evige liv — at de kjenner Ham» (Johs. 17, 3).

Her er en fare som ligger nær for hånden. Vi har så lett for å tro at vi er det vi vet. Da vil vi sitte igjen med kunnskap istedenfor kjennskap. Skriften lærer at dette hender til alle tider, men aller mest i den siste tid. Jesus sier at på den siste dag skal mange komme frem for ham og si : Herre, du kjenner vel meg, og Jesus skal si : Jeg kjenner deg ikke. De skal svare : Kjenner du ikke meg, du kan skjønne du kjenner meg, du lærte jo i gatene våre, vi lyttet til deg, vi har drevet ut onde ånder i ditt navn, helbredet syke og talt profetisk i ditt navn, du har vel ikke glemt oss? Men Jesus sier at jeg kjenner dere ikke, gå ut fra meg dere som gjorde urett. De trodde alt var i orden, hadde enda frimodighet til å stige frem for hans åsyn, og så var det ikke i orden.

Hva er så forskjellen på kunnskap og kjennskap?

Kunnskap og kjennskap er ikke forskjellige i sitt innhold, behøver ikke å være det. Både kunnskap og kjennskap kan være Bibelens vidnesbyrd, og sann og rett lære. Forskjellen er at kunnskapen sitter i hodet, og grunner seg på at vi har hørt, vi har lest, vi har tenkt og hørt av andre, og når kunnskapen står frem og vidner er det ikke det han selv har erfaret, men det han har hørt av andre. — Kjennskapen hører derimot hjertet til, og den grunner seg ikke bare på det du har hørt, men den grunner seg også på noe som skriften kaller *erfaring*. Når en troende vidner, er det ikke om hva han har hørt av andre, men vidnesbyrdet er hva han har erfart og gjennomlevet. Det er forskjellen.

Skriften gir et råd til den som vil lære Jesus å kjenne. Den som hører mine ord og *gjør etter dem*, han skal få erfare at læren er av Gud. Derfor må du ikke gå til Guds ord bare for å høre, men med den innstilling: Herre, jeg vil leve etter ditt ord ! Det du sier er synd, skal være synd i mitt liv, den vei du

TIL GUDS ÆRE

Pris og ære deg Guds Lam
som bar verdens synd og skam.
Som forløser meg av nød,
dom og evig død.

Pris og ære Jesus god
som meg kjøpte med sitt blod.
Som meg drog fra mørket ut,
jeg er nå hans brud.

Når av synd jeg trykket går,
lækeDOM hos ham jeg får.
I sitt ord han gir meg ro,
salig håp og tro.

Fryd deg, dyrekjøpte brud
evig glede er hos Gud.
Livets krone venter der
hos vår Herre kjær.

ÅSE HOLIEN

sier jeg skal gå, skal være min vei. Går du til Guds ord med denne innstilling, da vil du begynne å gjøre erfaringer, først om deg selv og siden om Jesus.

Bli dere værende i mitt ord, da skal i lære sannheten å kjenne, og sannheten skal frigjøre eder, sier Jesus. Der vil du lære sannheten om deg selv å kjenne, du vil erfare at du er en fortaapt synder, at din egen rettferdighet holder ikke mål for Gud, alt det du gjør er smittet av synd. Slike erfaringer vil drive deg til Jesus, som elsker syndere, tilgir deres synd og rettferdiggjør dem for Gud. DeDr lærer du Jesus å kjenne, erfarer hans kjærlighet og nåde, blir ikklædt hans rettferdighet ved troen.

Dette er nødvendige erfaringer, om vi skal lære Jesus å kjenne, få et hjerte som kjenner Ham. Det er det evige livet: Å kjenne Ham.

Avskrive etter lydband ved A.L.